

что, оудавдѣна слово то, и бѣва безплодно.

23 Я посѣано то на довра та земля, то е оизи, който слѣша слово то, и разумѣва го: който и приноси плодъ, и прави едно сто, дрѣво шестдесать, дрѣво тридесать.

24 Дрѣга притча имъ предложѣ, и рече: оуподобисе царство то небесно на единъ человекъ, който посѣа добро сѣме на нѣва та си:

25 И като стѣваха челоуцѣ те, дойдѣ дѣшманино мѣ, и посѣа кжкѡль низъ пшеница та, и ѡидѣ си.

26 И когато порасте трева та и сотвори плодъ, тогда се гвѣха и кжкѡлѣто.

27 И ѡидоха работницѣ те на оишѣ господарѣ, и рекоха мѣ: господине, не посѣа ли добро сѣме на нѣва та си; ѡ дѣ прочее има кжкѡлѣ;

28 Я той имъ рече: дѣшманинъ человекъ е направилъ тоя, а работницѣ те мѣ рекоха: искашъ ли прочее да идеме да ги исплѣвиме;

29 Я той имъ рече: не дѣйте, да не бѣ, като скѣбѣте кжкѡлѣ то, искѣвали и пшеница та.

30 ѿставѣте да растатъ и дѣте заедно до жатѣва

та, и когато фанатъ да жнатъ, ще да речѣмъ на жатѣвретѣ: соверѣте понапредъ кжкѡлѣ то, и свржѣте ги въ снопѣ за да ги изгориме: а пшеница та соверѣте въ житница та ми.

31 Дрѣга притча имъ предложѣ, и говореше: прилича царство то небесно на сѣнапово зрно, което земѣ человекъ (нѣкой) и посѣа го на нѣва та си:

32 Което е най малко ѡ сѣчки те сѣмена: а когато порастѣ, бѣва по голѣмо ѡ сѣчки те зеленѣца: и бѣва дрѣво, што дохождатъ птицѣ те небесны, и стоатъ по стѣвлѣ та мѣ.

33 Дрѣга притча имъ рече: прилича царство то небесно на квасѣтъ когото земѣ една жена, и скрѣ то въ три мѣри крашно, додѣ воскисна сѣчко то.

34 Тѣ сѣчки те говореше Исусъ съ притчи на народѣ те, а безъ притча нищо имъ не говореше:

35 За да се испълни речено то презъ прорѡкатѣ, който говори: щеда ѡворимъ въ притчи оустѣ та си: и ще да извѣдимъ оишѣ, што са скрѣненѣ ѡ создѣние то на свѣтѣжѣ.

36 Тогда ѡстави народѣ те Исусъ, и дойдѣ въ кжци: и ѡидоха при него